

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szervizalagút árnyékában**

1. A szervizalagút árnyékában

Téli-Eszter

A váltást jelző nehéz sziréna hangja végighullámszott a gőzös csarnokon. A tizenkettes pad feletti mérőműszer mutatója veszedelmesen kilengett a János által átvállalt többletterheléstől. Ha az Őrszemek automatája észleli a hálózati egyensúlyhiányt, a rendszer azonnal szigorított fejadag-megvonással büntet.

János nem habozott. Egy gyors mozdulattal kioldotta a másodlagos gőzszelepet, szándékos üzemzavart szimulálva, hogy a kiáramló sűrű pára elfedje a műszerek csalását. A sziszegő fehér felhőben közelebb lépett Alindához és a nagymamához.

- A műszaknak vége, de ha a szívócsövekhez megyünk a masszázért, a számláló bevizsgálja a teljesítményünket - suttogta a fiú, miközben tekintetével a csarnok sötétedő sarka felé intett. - A kilences akna mögött fut a régi szervizjárat. Ott nincs kamerahálózat, sem watt-nyilvántartás.

Alinda a nagymamára nézett. Az idős asszony szemeiben nem a félelem, hanem a döntés tiszta fénye égett. Nem alkatrészként akartak létezni, akik a végkimerülésig hajtják a vasat, hanem emberként, akik saját lépteikről határoznak. János a zsebéből egy kopott rézkulcsot csúsztatott a lány tenyerébe.

Míg az Őrszemek fémtestei a sípoló szelep felé fordultak, a három alak lecsusszant a pedálokról, és átlépett a nyitott szerviznyíláson. A szűk, hűvös alagút falain homályos, kézzel vésett szavak sora fogadta őket: a kolónia régi lakóinak mementói. A sötétben összekapcsolódó tekintetekből megértették, hogy az emberséget nem a kapott kalória, hanem ez a tiltott lépés adja vissza nekik.